

LUMINA
ÎNTR-O OGINDĂ
RĂSTURNATĂ

La sfârșitul anilor '70 Liviu Cangeopol a intrat în grupul colaboratorilor revistelor studențești *Dialog* și *Opinia studențească*, reviste care s-au impus prin non-conformismul lor și grație cărora s-au afirmat câțiva dintre cei mai importanți disidenți anticomuniști. În 1978 conduceam revista *Dialog* și am reușit să public câteva proze de Liviu Cangeopol – a fost debutul său literar. Tânărul scriitor se afirma ca un talent deosebit, numai că am avut mari dificultăți ulterior să-i public textele deoarece erau refuzate, în chip constant, de cenzură. Cangeopol era, în definitiv, un marginal, incapabil de concesi, refuzând să se supună exigențelor regimului. În 1988, împreună cu lectorul francez Thomas Bazin, l-am adus la Iași pe ziaristul francez Gilles Schiller, de la ziarul *Libération*. Dejucând supraveghearea Securității, Schiller i-a intervievat pe Dan Petrescu (la casa acestuia l-am condus pe francez eu însumi) și pe Liviu Cangeopol. Cele două interviuri au apărut la scurt interval unul după altul și au avut un puternic ecou (notez, în paranteză, că tot Gilles Schiller va face ulterior celebrul interviu cu Mircea Dinescu). După apariția interviului, Liviu Cangeopol a fost în permanență supravegheat.

În aceeași perioadă, Dan Petrescu și Liviu Cangeopol au avut ideea unei cărți scrise împreună, un dialog în care să denunțe sistemul comunist din România. Textul a fost înregistrat pe un reportofon, iar banda a fost dusă în Occident de lectorița italiană Anna Alassio, care a ascuns-o printre fardurile ei. Banda a fost descifrată și transcrisă de Dan Alexe, alt membru al „grupului de la Iași”, plecat în vest cu puțină vreme înainte. Cartea, cu titlul *Ce-am avut de spus (Convorbiri libere într-o țară ocupată)*, a fost publicată în Statele Unite în revista *Agora*, numai că prăbușirea dictaturii ceaușiste, în decembrie 1989, a făcut ca acest volum să nu aibă ecoul și difuzarea pe care le-ar fi meritat. Între timp, de altfel, Liviu Cangeopol emigrase în Statele Unite, unde a continuat să exprime poziții critice față de comunism și față de compromisurile noii puteri de la București. După ce a abandonat publicistica, Liviu Cangeopol s-a lansat ca romancier, publicând la edituri de prestigiu.

Liviu Cangeopol a fost un opozant autentic, curajos, consecvent, una din figurile de prim-plan ale „grupului de la Iași”.

—Alexandru Călinescu (*Laudatio* la acordarea titlului de cetățean de onoare al municipiului Iași, 2020)

LIUVU CANGEOPOL
LUMINA
ÎNTR-O OGLINDĂ
RĂSTURNATĂ

HUMANITAS

Redactor: Genoveva Cerchez
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

© HUMANITAS, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Cangeopol, Liviu
Lumina într-o oglindă răsturnată / Liviu Cangeopol. –
București: Humanitas, 2026
ISBN 978-973-50-9122-4
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Pentru Lidia –
sursă de inspirație și frumusețe neobosită a fiecărei zile.
Cu recunoștință pentru momentele incredibile
pe care le-ai adus în viața mea.
Un munte de întoarcere,
o vale de recunoștință.

Ești vinovat pentru c-ai înțeles.

Pași pe zăpadă

*Nu tot ce poate fi înțeles trebuie spus,
și nu tot ce este spus poate fi înțeles.*

—Ludwig Wittgenstein

Volumul de față nu se revendică de la tradiția romanului clasic și nici nu urmărește o progresie narativă recognoscibilă. El funcționează mai curând ca o *geometrie a căderii și a dispersiei*, în care direcțiile sunt relative, iar sensul nu se fixează într-un punct final, ci se construiește prin acumulare. Coborârea devine înălțare, iar rătăcirea – formă de orientare. Într-un univers lipsit de repere statice, lectura nu mai este traversare, ci *expunere*.

Lumina într-o oglindă răsturnată se oferă ca atare nu pentru a deforma sursa luminii, ci pentru a inversa aparențele. Din această inversiune rezultă o logică internă, care nu se lasă extrasă într-o formulă, ci parcursă strat cu strat. Convenția nu este declarată, ci *se constituie progresiv*, asemenea unei arhitecturi interioare. Fiecare fragment în parte nu adaugă doar o piesă, ci modifică întregul. Sensul nu este liniar, ci recursiv.

Pentru cititorul latent, răsplata nu constă într-o concluzie, ci într-o *adâncire a înțelegerii* care nu poate fi comprimată fără pierdere. Această scriere nu se lasă rezumată, pentru că nu spune o poveste, ci produce o *stare de tensiune intelectuală*. Înțelegerea nu este un act instantaneu, ci un proces care se desfășoară în timp, spunea Paul Ricœur.

Autorul – uneori explicit, alteori redus la o prezență spectrală – refuză ordinea exactă în favoarea digresiunii controlate.

Omul nu devine personaj, ci rămâne *o scenă a conștiinței*, fragmentată, interogativă, în dialog permanent cu trecutul și cu obsesiile cenzurate ale istoriei personale și colective. Temele vinovăției, iertării și memoriei nu sunt tratate simbolic, ci aproape experimental: ce rămâne din om când iubirea încetează să mai funcționeze ca promisiune de salvare?

Momentele cele mai intense apar acolo unde realul se fracturează și lasă să se întrevadă o lumină stranie. Întâlnirea doctorului Emil Antrim cu propria tinerețe, într-un Buenos Aires filtrat cultural, sau scena peșterii, în care Nietzsche, Cioran și o conștiință impersonală se confruntă, nu sunt exerciții de erudiție, ci *puncte de presiune* ale gândului. Iar revizuirea febrilă a unei vieți condensate în propoziția „N-am știut să iubesc” funcționează ca un *testament al harului ratat*.

Ideea care traversează volumul, uneori explicit, alteori ca un zgomot de fond, este una radicală: *nimeni nu este iertat înainte de a fi capabil să se ierte pe sine*. În acest sens, cartea nu oferă consolare, ci luciditate.

Stilistic, textul oscilează deliberat între lirism și sobrietate. Aforismul și confesiunea se suprapun într-o instanță mobilă – martor, acuzator, victimă, fără ca vreuna să prevaleze definitiv. Nu narativul conduce, ci *tensiunea gândului*, menținută până la limită.

În centrul volumului, fragmentul *Un student la filologie* funcționează ca nucleu confesiv: o scenă de formare în plină disoluție, o radiografie a unei vocații rănite înainte de a se fi constituit. Dacă începutul volumului deschide perspective escatologice, iar finalul caută o formă de reconciliere interioară, acest capitol concentrează violența timpului trăit. Aici, România nu este decor, ci *rană istorică*.

Deasupra tuturor se află *Mort înainte de zgomot* – nu ca epilog, ci ca punct de incandescență. Nu explică, nu încheie, ci lasă în urmă o tăcere saturată de sens. Întocmai cum scria Maurice Blanchot, „tăcerea nu este absența limbajului, ci limita lui extremă”.

Cartea nu cauterizează, ci deschide. Nu promite mântuire, ci responsabilitate. Cititorul dispus să meargă până la capăt nu va găsi certitudini, ci *direcții fragile*, ca într-o catedrală fără lumini. Iar dacă, printre cioburile oglinzii, va vedea mai clar, nu va fi pentru că recunoaște imaginea, ci pentru că înțelege fisura care o face posibilă.

DR. EMIL ANTRIM

PRIMA PARTE
CĂDEREA PRIN LUMINĂ

Armonia absurdului

*Absurdul nu este în om, nu este nici în lume.
El apare din întâlnirea dintre apelul uman
și tăcerea irațională a universului.*

—Camus

În percepția obișnuită a ființei există un motiv consistent de nemulțumire: între întrebările formulate de conștiința individului și răspunsurile oferite de lume – sau lipsa lor, se produce o nepotrivire. Omul caută sens, lumea oferă doar aparențe cu ușile deschise.

Sensul e o convenție imaginară, un numitor comun. Ca și cum ai încerca să descifrezi un mesaj scris într-o oglindă spartă, ținută invers. Pe pervaz, dimineața, am găsit un fir de praf zbătându-se în lumină, ca o amintire fără scăpare. Perfect și fragil în același timp.

Și totuși există o a treia cale: să rămâi martor, să-ți păstrezi starea de conștiință chiar și când lumea tace, să simți fiecare clipă ca pe o piatră caldă în palmă. Această încăpățănare de a nu abdica din poziția de martor devine un act de salvare. Ai fost prezent. Dacă e de ajuns, fă ca prezența ta să conteze.

Ofensat de superficialitatea primului răspuns la întrebarea *De ce trăim?*, Camus afirma: „A recunoaște absurdul înseamnă a nu-l accepta. Un om absurd nu se sinucide – trăiește“.

Absurdul devine astfel o textură a cotidianului. Poate trece drept un moft literar, dar se poate trăi și fără să înțelegi procesul de salinizare al livezii. Plătim cu moneda a ceea ce nu știm, nu a ceea ce ne-a fost dezvăluit.

Unde Kafka e noaptea fără ferestre, Camus e dimineața fără Dumnezeu. Kafka e ființa care așteaptă tremurând o judecată pe care nu o va înțelege niciodată. Camus e mintea care nu se lasă învinsă de gol, chiar când acceptă că nu are încotro. Kafka – neputincios și răbdător – e întrebarea fără răspuns. Camus e răspunsul fără întrebare – dislocat și tăcut.

*

Îl simți mai curând decât îl cunoști – ca o rană a cărei cauză nu ți-o amintești. Vedem doar în parte și suferim pentru lipsa corelației. Ordinea se destramă, lăsând să se vadă forma ascunsă a structurii. O coloană se ridică în golul unei lumi nepromise, unde totuși cineva a avut curajul să se nască și să existe.

Judecata privirii

*Nu pentru că ești nevinovat ești cruțat,
ci pentru că suferința te-a preschimbat.*

—Origene

Doctorul Antrim strânse cu putere mâna tânărului său vizitator:

— Cum întrevederea noastră este prima de acest gen, te rog să notezi în acest carnețel starea lucrurilor: impresii de anxietate, fluxuri de gândire, așteptări, ignoranțe...

— E un test ca să vezi cât de bine mă descurc cu scrisul mărunț?

Doctorul scăpă un hohot de râs.

Damian adăugă:

— Am a face o mărturisire.

— Să auzim!

— Dacă e pentru prima oară că mă aflu în acest loc, de ce trăiesc totuși cu impresia că am mai trecut pe-aici în cel puțin două ocazii?

— N-am deschis cabinetul decât acum o săptămână...

— Îmi amintesc până și acest laser fierbinte pe care mi-l împingi în ochi, aglomerația neglijentă de pe pereți. Pe fereastră nu văd curtea, și totuși pot descrie în detaliu stația de tramvai, intersecția – ca și cum le-aș fi locuit într-un vis uitat. Orice poate fi elucidat. Efecte paranormale, induceri psihotice, reziduuri halucinogene... Când un om de știință se împiedică într-o explicație naturală, recurge la sursa pe care o disprețuiește la ceilalți: providența lucrurilor ieșite din făgașul natural.

— Dacă mai ai energie pentru acest gen de remarcă înseamnă că nu ești disperat!

— Cu asta te ocupi – cu redresarea deznădejzii?

— De unde-ai auzit de noi?

— Am avut un prieten care a murit la volan în timp ce aștepta să se schimbe culoarea semaforului. După aceea, tot ce-a spus a căpătat o nouă dimensiune.

— Cifrul morților.

— Țin să-ți atrag atenția că, dacă uneori ți se pare că spun lucruri fără sens, e din pricina unei cărți pe care a scris-o bunicul matern înainte de-a mă naște. În linii mari, despre experiența prin care trec eu. Bătrânul avea o condiție oculară care-i provoca dureri de cap în timp ce scria. E cu puțință ca din același motiv să mă aflu și eu aici.

— Presupun că bănuiești toate aceste evenimente ca fiind predestinate?

— E un cuvânt cu pretenții și fără multă acoperire.

— Nu te entuziasmează ce urmează, din moment ce nu există decât două opțiuni: să se adevărească, ori nu?

— Mă aștept ca acest miraj să se termine în orice clipă.

— De aceea te afli aici?

— Când ceva neplăcut face parte dintr-o prorocie, știi la ce să te aștepti și teama este diminuată. Cu excepția morții, pentru care nu te poți pregăti...

— Cum să ajungi la un compromis cu ceva ce nu poate fi dat înapoi?

— Nu știu. Tot ce pot spune e că sunt doar un doctor de ochi.

— Probabil acesta este și motivul pentru care folosești la-serul în cercetarea creierului.

— Mă servesc și de o diplomă în psihiatrie, pe baza căreia manifest spontan o curiozitate: dacă este adevărat că scrierile acelui om poartă un merit în aria verosimilității... trebuie să deții răspunsul tuturor întrebărilor.

— Nu sunt nepotul lui Dumnezeu.

— În perimetrul propriului univers. Ca psihiatru, am simțit adesea neputința negării logice, dar niciodată nu mi-am permis libertatea confesiunii în prezența unui pacient. Ca oftalmolog, mă rezum la anticamera formării – în ochi se alcătuieste lumea, care validează ceea ce se află în aria minții; iar ceea ce gândești a fost cuibărit pe baza experienței precedente, ori din riscul altora.

— Nu consideri că viața, acum, că o știi dinainte, este o risipă?

— Este, cel mult, confirmarea unei fantezii închipuite de cineva pe care nici nu l-am cunoscut.

— L-ai cunoscut, probabil, din relatările celor care l-au știut, din contribuția genetică la care te-a făcut pătaș.

— O alarmă familiară, care te duce în răcoarea peșterii împădurite prin care-ai copilărit.

— Uneori sunt acaparat de confuzia dacă trăiesc în toiul unor acțiuni, sau nu cumva mă aflu decât în amintirea cuiva.

— Wittgenstein susținea că noțiunile se trag unele din altele precum verigile unui lanț și că este aproape imposibil să identifici o za ca făcând parte din aceeași serie la doar trei unități distanță de alta. Borges susținea că suntem toți oamenii care ne-au precedat.

— Aș îndrăzni mai mult: suntem toți oamenii în același timp.

În mod alarmant, s-au oprit și muzica, și zgomotele străzii.

— Toată afacerea te costă 658 de dolari! Avem finanțarea noastră, la o rată de bun-simț! Atenția dinspre curtea psihiatriei coboară gratis. Astigmatismul din ochiul stâng este mai pronunțat. Sunt ocupat până la șapte, când am timp să beau o cafea cu lapte de capră la facultate. Dacă îți dorești, nu este

exclusă nici o masă ușoară la bistrou. Vino cu tot ce ai: însemnări, fotografii, înscrisuri.

Tânărul îl privea cu însuflețire.

— Vei afla tainele unei lumi noi în spatele celei pe care o vezi. Se trăia altfel pe timpul acela. Mai cu seamă să și ningă.

Nostalgia aștrilor

Ne-am întâlnit decupați sub boltă. Fulgii ocoleau mizeriile zilei. Doctorul pufăia dintr-o țigară de foi din fructe aromate. Puțina lumină a vitrinelor era amplificată de picăturile care cădeau de pe streșini. Nu știam cu certitudine cine sunt și care din noi vorbea. Nici modul temporal. O emisferă a creierului o urmărea la scurtă distanță pe cealaltă.

*

Se întâmplă că bucuria fără nici o aparentă rațiune risipește fluxul tristeții. Unde e lumină, vei găsi și umbră – mulțumirea va veni întotdeauna însoțită de un scutier de mână. E de preferat evitarea ambelor situații și, dacă intuiești destinația viitoare, dincolo de mărăcinii vieții, continuă-ți călătoria. În orice clipă am putea fi retrași în neființa eternă și toate imaginile și părerile, sentimentele și cuvintele vor încremeni pentru totdeauna în frigul eternității. Nimeni nu-ți va mai vorbi, nimeni nu te va mai bucura, nimeni nu va adăuga nimic mizeriei tale. Vei deveni indiferent la orice și ceea ce afli nu va stârni pricină de entuziasm. E o contradicție pe care n-o poți stăpâni – sub valurile ei te stingi. Așa vine moartea printre zăbrelele conștiinței. Nu complica puținul pe care-l cunoști.

*

Lasă șuvoiul suferinței să curgă prin tine, pas cu pas, căci oricum nu vei putea reține nimic. E mai bine să dispari clipă de clipă, să simți desfacerea perpetuă ca a doua natură,

transformarea care te surprinde în retragerea din calea nemerniciei de-a fi.

Aparența fericirii este iluzia care te abate de la a ști cine ești. Exprimarea nimicului în trei sute de cuvinte.

*

Câte o mașină aruncă de sub roți zvâcnete de zăpadă murdară. Pe vremuri cunoșteam oameni prietenoși care mă invitau la un pahar de ceai rusesc și o farfuriuță cu pișcoturi moi. Câțiva au murit, mulți au plecat duși de vânturi. Cei care mă recunosc sunt cu adevărat bătrâni. Prefer să ignor vârstele umanității și să trec mai departe. Băiatul a fost punctual. Probabil că nu avea pe nimeni și necesitatea de-a vorbi cu cineva îl îndemna să caute companie.

Pe-așa o vreme îl vizitam pe Daddy, i-am spus. Orașul părea multora provincial, dar, datorită unor oameni și din ce în ce mai multor amintiri, se plasa în peisajul unei Europe din urmă cu un secol. Puteai să visezi la nemernicia locurilor din marile orașe ale Apusului așa cum dădeai peste ele prin enciclopedii, la parcurile străbătute de sărbătorile iernii încă neîntinate, la traiul scăpătat din lesa oricărei griji, la dulceața mirositoare a mijloacelor de transport asigurate de cabaline. Realitatea încearcă mereu să-ți demonstreze calitatea locurilor prin care nu mai poți trece – și uită că nu ele, ci oamenii pierduți dau măsura lumii. Locurile pot fi recreate până la amănunt, dar oamenilor, odată stinși, doar literatura de evocație sau fotografiile vechi pot să le mai facă dreptate. Speram să găsesc în povestea tânărului meu pacient un crâmpei al acelei lumi.

I-am spus:

Dacă-mi permiți o constatare fără consecințe, l-am cunoscut pe bătrân. M-a privit absent. Nici nu e o surpriză, am re-
luat: mulți l-au cunoscut.

A fost un om bun?

Faci uz de termeni nefolositori. A fost un om deosebit, dar, privit de aproape, cine nu este? Pe scurt, nici pentru mine nu ești complet necunoscut.

Când eram copil, am cunoscut un băiat dintr-a unsprezecea. Deși era la o vârstă la care nimeni nu-și permite să se împrietenească cu unul mai tânăr, abia reversul era plin de o tristă realitate, căci Mircea Dima îmi arăta o bunăvoință umilitoare. Se putea bate cu colegi mai mari, îl ascultau oameni maturi, profesorii îl apreciau, iar el alesese să-mi fie prieten. Mie. Un puști dintr-a opta. Nu realizam excepția – era primul meu prieten – și poate așa ar fi rămas, dacă, odată cu începerea școlii, n-aș fi aflat că, fără nici un avertisment, murise. Mai întâi sub forma unui zvon care nu avea nici o credibilitate, apoi cu amănunte care mai mult încâlceau posibila explicație. Se pare că avusese ceva la inimă. Am rămas cu o neîmpăcată simpatie pentru muzica englezească a anilor '60, din care asculta copios.

Anii au trecut, memoria s-a îndepărtat, dar nu s-a stins. Și iată o idee destul de surprinzătoare: e cu putință ca atracția unui puști pentru unul ceva mai elevat să se tragă din aceea că unul a ajuns la maturitate sexuală înaintea celuilalt, ca un explorator cu viziune, cutezanță și noroc. La vârsta aceea, este greu să nu apreciezi.

Ce-l face pe cel mai vârstnic să se uite înapoi?

Premoniția morții și purificarea prin întoarcere.

În mod straniu, procesul asocierilor supraviețuiește în orice împrejurare. Am trăit recent o experiență aparte, când, călătorind în orașul de odinioară, l-am căutat pe cel mai fioros bătaș al acelor ani, o legendă printre golanii de pe maidan, distins de particularitatea iubirii pentru aceeași zonă muzicală de care ți-am vorbit. M-a recunoscut cu greu. L-am întrebat dacă l-a știut pe Mircea dintr-a unsprezecea. Răspunsul a fost nu...

Te-am căutat nu ca să-ți cer ceva, i-am spus. Ci ca să-ți ofer un cadou pe care, fără să știi, îl meriți. Ce vei auzi, probabil, e în premieră, dar vei vedea că recunoști fiecare semn fonetic.

Mă exprimam anume pompos, în căutarea unui efect de îndepărtare și superioritate. Am scos un casetofon din geantă și am dat drumul unei selecții de înregistrări cu formații obscure, cel puțin pentru teritoriile noastre comuniste: *Zombies, Yardbirds, Animals, Arthur Brown, Lemmings, James Royal, Bo Street Runners, The Eccentrics, Hollies, Guy Darrell*. Zeci, sute și iarăși zeci. *Sounds Incorporated, Peter & Gordon, The Thoughts, The Sorrows, The Moles, Donovan, Thunderclap Newman, Foundations, The Marmalade, The Move*. După cum bănuisem, nu cunoștea mare lucru din această selecție. Cartofi prăjiți și *Beatles*, ciulama și *The Rolling Stones*.

N-a rezistat mai mult de vreo șapte titluri. Pe obrajii lui tatuai de beții și bătăi, de suferințe neînțelese și cruzimi pline de plasmă și neîndurare, se prelingeau picăturile de noroi ale târziei realizări că farmecul trecutului este nu violența ori frumusețea interzisă, atât de greu de definit în estetismul mahalalei, ci naivitatea cu care le-ai admirat cândva. Practic, e vorba de tine însuși și o constatare târzie. Odată pierdută, inocența nu se va întoarce doar de dragul tău.

A plâns până ce lacrimile au devenit transparente. Afară s-a făcut seară și muzica a încetat. Nu m-am așteptat la ce avea să vină. A întrebat cu o voce gravă:

De aici vine nostalgia aștrilor?

A mai trecut o vreme până să înțeleg ce vrea. Era de-o inteligență uimitoare. Mă simțeam ca un gândac. Am fost cutremurat de-un sentiment kafkian.

Ce urmează, bătrâne?

Avea dreptate, nu mai putea urma nimic.

Te-ai dus acolo ca să te ucidă?

Pentru o clipă, așa am crezut. Era ființa cea mai aproape de speranță. O durere coplesitoare se lăsase între mine și orașul meu, la discreția unui criminal. Dar natura se conduce în limita unor legi care până și-n absență evoluează.

Cuprins

Pași pe zăpadă.....	9
---------------------	---

PRIMA PARTE

CĂDEREA PRIN LUMINĂ

Armonia absurdului	15
Judecata privirii.....	16
Nostalgia aștrilor.....	19
<i>Pagini de jurnal: Umbra sechestrată.....</i>	<i>23</i>
Conștiința martorului detașat.....	25
<i>Jurnal de dializă: Camera de vânturat sângele</i>	<i>31</i>
Consistența visului ucis.....	34
Sigiliul aerului.....	37
Cabinetul doctorului Antrim.....	39
Simfoniile acordate	42
Stația de unde n-am plecat	44
Moartea hidrei	45
Țipătul vrabiei	47
<i>Pagini de jurnal: Ce-a rămas nu-ți aparține</i>	<i>49</i>
Exerciții de întuneric.....	52
Spiritul a zburat.....	54
Judecata dintâi.....	59
<i>Pagini de jurnal: Despre rigoarea de-a fi mort.....</i>	<i>61</i>
Firul de nisip.....	63
Cerul și-a pierdut memoria.....	65
A doua judecată	67
Subsolul metafizic	70
Ce ți-ai dorit fără să știi?.....	72
<i>Pagini de jurnal: Mirosul frigului</i>	<i>76</i>

Solaris	80
Puterea Soarelui.....	83
Ce-am iubit a murit!	86
<i>Pagini de jurnal: Anatomia pierderii</i>	90
Dogma din cocioabă.	91
Amintire fără reflecții	94

PARTEA A DOUA

FRAGMENTELE ARGENTINIENE

Milonga sentimental	99
Capul lui tata n-a fost spart niciodată	102
Orașul care nu există	106
<i>Pagini de jurnal: Poetul care n-a cerut să fie salvat</i>	109
Un copil de lume veche	110
Leyla la 20 de ani	115
Crăciun fără invitați	118
Pentru că nu trebuia să te iubesc atât	120
Suferința te va duce în eternitate	121
O cafea pentru memoria mesei	122
Când afli, cunoașterea te sfășie	125
Reglajul cuvintelor.....	127
Geometria neîncrederii	129
Logofilia	132
Iertarea prelatului.....	135
Evangelhia de cenușă	137

PARTEA A TREIA

UN STUDENT LA FILO

Puterea de a trăi cu întrebările.....	153
Beneficiul artei poetice	160
Borta Raiului	162
Suferința culturală.....	166
Visătorii de dincolo de intersecție.....	168
La Zoiosu'	170
La facultate	172
În sat	174
Ultimul vagon	178
Epopoea administrației metafizice.....	181

Răsturnarea din valea idealurilor	185
<i>Barul metafizic: Paradisul mișcărilor feroviare</i>	189

PARTEA A PATRA

CALCULUL RIGID AL ORDINII

STRĂBĂTÂND HAOSUL	193
-------------------------	-----

PARTEA A CINCEA

Catedrala nimicului.....	203
Sărbătoarea dispariției	205
Ontologia iubirii	207
Ontologia fonică	210
1. Originea luminii și Logosul.....	210
2. Fizica luminii și vibrația.....	211
3. Vibrația și Cuvântul divin.....	211
4. Conexiuni metafizice și mistice	212
5. Frecvență, energie și limbajul universului	212
<i>De odio</i>	213
<i>Pagini de spital: Înțelepciunea disprețului</i>	214
Dreptul la memorie	218
Ceea ce nu se pierde.....	220
Arta de a scrie – bafta de a publica	222
Dicționarul existenței.....	223
Călătoria sinelui	225
Vampirul din priză.....	227
Lennon (poem).....	228
Muzicalitatea prozei, magia descrierii	230
Lumina răsturnată. Umbra în lanțuri.....	234

PARTEA A ȘASEA

ÎNTOARCEREA

Evangelia Poeziei: canonul pierdut.....	239
1. Vocea milogilor	239
2. Deraiere logică	240
3. Fragment oracular	240
4. Teoria stilului.....	241
5. Inserția argoului	241

6. Confesiune apocrifă	242
7. Închidere sacrificială	242
Pentru unul care a înfundat pușcăria, libertatea e o cădere în timp. . .	243
Pe vremea aceea, Roy Orbison nu venea la Iași	248
Cavoul cu surdină.	251
Umbra de la capătul luminii	252
<i>Pagini de jurnal:</i> Trupul îmbrăcat de liniște	254
Entropie și credință	256
În pofida măcăcinilor	258
<i>Pagini de jurnal:</i> Ucenicia nimicului	260
Ești liber să pleci oricând	262
Al doilea fruct.	264
Lăsat în beznă.	268
<i>Pagini de jurnal:</i> Formele iertării.	270
Depozitul umbrelor	271
Între cruce și libertate	274
<i>Pagini de jurnal:</i> Când lumea nu știa că apune.	277
Ce-a mai rămas.	278
Țipete de pe ultima epavă	282
Godot în oglindă	285
Ce n-am fi putut plăsmui.	286
Scrumul și jarul.	289
Psalmul lacului neîntinat	290
Salvarea Logosului	291
Întrebările	292
<i>Pagini de jurnal:</i> Lumină pentru cei care s-au păstrat curați în întuneric.	293
Oglinda nevăzută	295
Ai înțeles toate acestea.	295
Cartea uitată a nopții.	295
<i>Epilog:</i> Țara din ferestre	301